

— И малкиятъ му дяволски синь! — добави съ болка първиятъ. — И, струва ми се, че ако не успѣемъ, причината ще бжде тоя малъкъ, но хитъръ негодникъ. Ще си отземемъ ние отъ кжщата и паритѣ на богаташа.

— О! — отвърна здравиятъ, като гълташе голѣми кжсове тѣй, че странитѣ му се издуваха като мѣхове. — Само куражъ! Търговецътъ е богатъ много, но е страхливъ като заецъ. Ще вдигне той ржцѣ отъ кжщата, ще видите; ще отиде въ града, ние ще се разположиме у тѣхъ като истински ступани. Само потрайте още нѣколко нощи.

— Трай и ходи ти: съ моя сакатъ кракъ не мога мръдна до тамъ . . . Много кръвь изгубихъ: дълбоко ме рѣзна проклѣтото му хлапе. Но пъкъ имъ оставихъ опашката — нека продължаватъ да си мислятъ, че това сж лисичи караконжови . . . — додаде болниятъ и се отпустна на здравата си страна.

— Ехъ, оставете това на мене: азъ ще се постарая. Ами трѣбва да се земе отъ града нѣщо за тебе, нѣщо подкрѣпително, — Тингъ! — извика той на слугата — днесъ ще отидешъ на пазаря въ града и ще купишъ шише добро вино за нашия боленъ приятель, за да се върнатъ силитѣ му.

— Добрѣ, — каза дългобрадиятъ и влѣзе въ саиванта, дѣто затрака и зачука нѣщо, тѣй че Тза-еръ не можеше да чуе вече нищо. Нѣмаше вече никакво съмнѣние, че това не бѣха лисици, а сжщински разбойници и че болниятъ бѣше сжщия, когото той улучи съ камата си. А сега, какво да прави? Едва сега Тза-еръ забѣлѣза, че се бѣ съмнало хубаво и баща му трѣбваше вече да го чака. Да, въ града! Именно сега трѣбваше да отиде тамъ! И тихо